

házszen telés

farsang

Meglepetéskonzert

Lelkinap

Népdaléneklő délután

Hamvazkodás

Lapszéli jegyzet:
Szomszédság
Társasházban élni nem könnyű. Furcsa neszek, csatakiállítások a Japánimádó szomszédától, szék-

rényhúzogató és még sok minden más. A társasházban, ahol lakom, semmi nem lehetetlen. Tavaly például crossmotort szerelt egy idegen albérlő a biciklitárolóban. De van ennek pozitív oldala is: Éjszaka, amikor aludni szeretnék, mindig hallom a nagyothalló öregeket, ahogy a híreket hallgatják. Két emelettel alattunk vannak, de így is hallani őket. Hogy mi is ebben a jó? Mindig értesülök a benzinárváltozásról, a halálhírekről, esetleg K. Lászlóról, aki pontosan 147 év börtönt kapott. A szobám másik oldaláról japánul tanulhatok, a földszinten pedig elsajátíthatom a motorszerelést, vagy ismét kipiszkálhatom a postaládába dobott csokipapírt. Összegezve: a társasházi élet számtalan szórakozási lehetőséget nyújt.

Nagy Andor 8.g

TÁRSADALOMTUDOMÁNYI NAP

2016.április 14.(csütörtök)

„Velünk élő történelem” A mi városunk Szolnok

„Híres családok a történelemben”

Zrínyi Ilona megyei matematika verseny

Nagyszerű eredmények születtek az idei versenyen!

A második évfolyam csapata: 1. helyezés

Bancsó Eleonóra 2.b: 2. helyezés

Nagy Márton 2.b: 8. helyezés

Pomázi Kálmán 2.b: 13.helyezés

Szegedi Réka 2.b: 14. helyezés

Hutócki Zoltán 8.g: 6. helyezés

(és a Dugonics Antal országos matematika verseny döntőse)

Kókai Róbert 8.g: 13. helyezés

Gratulálunk a tanulóknak és a felkészítő tanároknak:
Bencsik Mária tanárnőnek és Balog Zsolt igazgatóhelyettes úrnak.

NYÚZ

50 Ft

Tiszaparti Római Katolikus Általános Iskola és Gimnázium diáklapja

2016. március

A tartalomból:

Alsósaink Pillanatképek 1

Egy tavaly végzett diák üzenete 2

Nemes Tekla novellája 2

Versek 4

Versek 5

Gál Dávid győztes novellája 6
7

Lapszéli jegyzet Nagy Andortól 8

Képek az alsósok világából

Művészetek hete

Farsang

Házszen telő- vízkeresztkor

Mazsorettesek

Család és otthon

A Társadalomtudományi nap keretében **iskolai versmondó versenyt** rendezünk kortárs irodalomból, melyre várjuk a jelentkezéseket a magyartanároknál.

A versmondó verseny témája a család. A felső tagozatosok és a gimnazisták egy korcsoportot alkotnak, az alsó tagozatos diákok külön versenyeznek. A versenyhez ajánlunk egy versgyűjteményt, amelyből lehet választani, de természetesen saját versválasztással is lehet jelentkezni. A felkészüléshez sok örömet és lelkesedést kívánunk!

A verseny időpontja: március 21.

Idén is megrendezzük **iskolai vers- és prózairó verseny**ünket.

A téma:

CSALÁD ÉS OTTHON

Nevezhettek egy verssel vagy egy prózai munkával (maximum 3 oldal terjedelemben).

Leadási határidő: **2016.március 31.**

Leadhatod magyartanárodnál vagy Sárkövi Gabriella tanárnőnél.

Eredményhirdetés a költészet napi megemlékezés keretében lesz.

Felelős szerkesztő: Nagy Györgyné
A szerkesztésben, írásokban segítettek: Mag Liza, Gál Dávid, Szűcs Noémi, Nemes Tekla
Főszerkesztők: Nagy Andor, Kovács Vivien
Tanárszerkesztő: Horváthné Papp Andrea
Kiadja: Tiszaparti Római Katolikus Általános Iskola és Gimnázium korlátozott példányszámban

Pausztovszkij szerint az életnek vannak olyan szakaszai, melyre nem szívesen emlékszünk vissza, nem a rossz emlékek vagy kudarcok miatt, hanem csak nem kaptunk semmi mást a valóság azon képéhez, amelyben élünk. Mennyire igaz van. Szerencsére a Tiszapartiban töltött évek nem ilyenek voltak, vagyis nem mindennapja.

Az orosz név miatt valószínűleg elvesztettem az olvasók minimum felét, majd az elmélkedés miatt ismételtelen feleződött az olvasók száma. Nos, kedves Olvasó, hidd el, a következő sorok sem nyújtanak több élményt, így talán jobb is lesz letenni az újságot, és inkább csákót, papírhajót kellene készíteni belőle, vagy levelet küldeni szerelmednek, barátodnak papírjából. Remélhetőleg tartalmaz keresztretjvényt, így legalább azzal el lehet ütni az időt. Csak egy dolgot kérnék: szelektív hulladékgyűjtőbe kerüljön eme matéria, hiszen nem a bolygónk tehet róla, hogy ilyen alacsony minőségű írást nyomtattak rá. A hosszú bevezető után kezdünk hozzá a tényleges íráshoz. Készüljön fel kedves Olvasóm, sok minden lesz benne

Még most is előttem van, ahogy pisisen átléptem a Tiszaparti küszöbét, mely tele volt ismeretlen emberek elképesztő egyvelegével. Aztán nagy nehezen sikerült megtalálnom a kijelölt osztálytermemet a csacsokaringós labirintusban. Mennyire füledt volt a terem, tele emberekkel nylon ruhákban, ami csak még jobban segítette az alapszag kialakulását. Az első évem megnyitója rögtön azzal kezdődött, hogy hány tanár ment el az előző évhez képest. Ez mennyire biztató volt... Végül csak vége lett a napnak. Következő megragadt kép, ahogy várunk a folyosón egy-egy kémia, vagy matematika óra előtt, remélve, hogy nem mi felelünk, és inkább pánik rohamainkat csitígtattuk, ahelyett, hogy átnéztük volna alaposan az előző óra anyagát. Gondolom kedves tanárainknak is ugyan ilyen megrázó lehetett az élmény, hiszen képességeink ezen tantárgyakból még az acél idegeket is megtépázták. A következő felvillanás az első német órában. Mikoly Zsuzsanna tanárnő már az első órán németül beszélt hozzánk, én egy kukkot nem tudtam, így kínomban mosolyogtam, ha már nem értem, érzem jól magam, aztán mint kiderült, a legtöbb órán mosolyogtunk, főként mikor telefonos szituációs játék volt. Angolból az utolsó év volt a kedvencem, amikor érdekes témákról szabadon beszélhettünk, vitatkozhattunk. Imádom vitatkozni, szerintem ezt bárki tanúsítja, aki ismer. Talán ezért szerettem a történelem órákat, ahol vitatkozhattunk, kifejtettük véleményünket az eseményekről, kivéve mikor a „méhkas” nem csitult, ezért ment is a „kattintás”. De kellett ilyen is. Aztán a gyakran csak „töltelék” óráknak nevezett tantárgyak: rajz, művészet, mozgókép kultúra, ének melyeken kiélhettük kreativitásunkat, vagy kiereszthettük frenetikus hangunkat, már ha nem más tantárgyak anyagait kellett pótolni. De mégis fontosak voltak, hiszen Barta és Gombárné tanárnő rendíthetetlenül próbált némi kis műveltséget verni belénk, hiszen valljuk be, bármilyen szakon is tanul tovább az ember, kell hozzá, ne is beszéljünk az érettségiről. Végül az irodalom, az igazi szerelmem, mely sosem volt csalfa velem. Mindig ott volt, mikor kellett, mindig ott volt, mikor nem. Bár az irodalom könyvünk borzasztó volt, kezdve azal, hogy az Alkonyat című filmből volt egy filmkocka ben-

ne, melyet gyakran irodalmi műnek csúfolnak, bár talán az irodalom számára nagyobb otrombaság. Legjobban talán Thomas Mann fejezte ki az emberek és a szépirodalom kapcsolatát: mindenki vágyja a szépirodalmat, de senki sem olvassa. Ennek cáfolatára tett próbálkozást magyartanárom Sárkövi Gabi néni, akinek kísérletével kapcsolatban a következőket mondhatom: küzdelmek árán valamicske sikert elért, hiszen csak magyartanári szakra jelentkeztem. Szerencsére azért nem csak én szerettem az irodalmat. Talán nincs is csodálatosabb nála: a szavak erejével érzékeltetni mindazt, amit nem lehet. Nincs olyan érzélem, esemény, melyet nem tudtak volna a költők leírni hátrorrongatást okozva olvasójának. Bár ehhez természetesen az Olvasónak is be kell engedni. Természetesen most joggal mondhatja tisztelt Olvasóm, hogy haszontalan dolog ez, a BTK-ról úgyszólván McDonald's étterem munkakörébe kerül az ember. Meglehet. De nem hiába lettek orvosok, gyógyszerészek, jogászok is írók és költők.

Legnagyobb középiskolai teljesítményem, hogy megtudtam oldani a nyúl és a teknős versenyének a problémáját. Milyen jó érzés volt, legalább annyit megtudtam mutatni Andi néni- nek, hogy nem vagyok teljesen ostoba, ha csak részben is.

De most essen egy pár szó Budapestről, mely a legcsodálatosabb helyek egyike, benne középpontban az Eötvös Lóránd Tudományegyetemmel. Az egyetem parkjai, csodálatos épületei, pompázatos könyvtárai, a tiszta tudás forrása. Ezek a dolgok jutnak róla először eszembe. A hely, ahol a tanárok kíváncsiak a véleményedre, anélkül, hogy utána megalázva leszölják azt. Itt érzi igazán az ember azt: otthon van. A folyosó padjain, a Trefortban, a Könyvtár Klubban, vagy mikor a Csendesben kortyolgatja reggeli kávéját, miközben a Múzeum körút nyüzsgését figyelni és legutóbbi olvasmány-élményét osztja meg kurzustársaival, vagy aki éppen ott van. Ezután persze az antikváriumok egyikébe visz az út, ahol szörnyülködve vesszük észre, hogy ismét három könyvvel távozzunk. De megéri. Csak a polc ne szakadjon le, és a szobatárs ne szóljon érte. „Aztán néha úgy vagyok, hogy sehogy sem vagyok”¹. Ilyenkor csak kimegyek a várhoz, vagy elmegyek a Normafára és csak nézem az élet pezsgését, a lüktetést, mely az egészből árad, magával ragadva engem is. De a barátokat se feledjük. Szerencsére sok barátom tanul Pesten a Tiszapartiból, így sűrűn össze tudunk ülni, beszélgetni, elmerengeni. Főleg mikor rájössz, hogy nem azt az álmod éled meg, amit igazán szeretnél. Ilyenkor van szükségünk a támogatásukra, hogy megtegyük azokat a lépéseket, amik szükségesek, mikor az ember úgy érzi magát, mintha pontosan róla szólna a Jónás imája. Nehéz, irgalmatlan nehéz, de melyiket borzalmasabb elviselni: tudni, hogy döntésük mekkora fájdalmat okoz hozzátartozóinak, vagy egy olyan életet élni le, mely nem Nekünk íródott?

Nos, kedves Olvasóm, láthatólag nagy hatással volt rám Calvino, az egyik kedvenc szerzőm lett. Imádom sztoikus magatartását, és e firkálmánnyal csak gyenge utánzatot hoztam létre. De remélem, legalább arra alkalmas lesz, hogy felkeltsem az érdeklődést a Ha egy téli éjszakán egy utazó című szerzeménye iránt. Megéri. Abszolút.

Karsa Patrik

A döntő ütközetre majdnem egy évvel később került sor. A tizenkettők társaságából, - ahogy neveztük magunkat - már csak hárman maradtunk: Lili, Richárd és jómagam. A hölgyek közül: Dorina, Dóra, Flóra, Gizella és Gréta, a férfiak közül pedig Attila, Dénes, Gábor, Gergő már csak az emlékeinkben éltek. A csata előestéjén lázasan feküdtem az ágyamban. Mozogni is alig tudtam. Az orvostanhallgató nem mondott semmit, mert arra számított, hogy én is ott leszek a társaimmal együtt a csatatéren, és ott is fogok meghalni. Én azonban nem mentem, mert nem szeretem a háborút, mindig a barátaim emlékéért harcoltam. A szerelmespár viszont ott volt, és Richárd meghalt. Ez a hír úgy hatott rám, mintha kitépték volna a lelkem egy részét, úgyszólván, hogy már tudtam róla. Az első dolgom volt, hogy Liliért küldtem. Kisvártatva meg is érkezett zokogva pisztolyal a kezében:

- Mi olyan fontos, hogy már nyugodtan sem ölhetem meg magam?

- Mi olyan fontos? Hát az, hogy ezt szeretném megakadályozni – válaszoltam enyhe hidegséggel. Tudtam, hogy nem érezhetek együtt vele.

- Miért? – kiáltotta teljes kétségbeesettségében.

- Mert előttem az élet! Nem szabad most feladnod!

- Élet? Mit tudsz te az életről? – amióta élek, akkor láttam először és utoljára ilyen érzelmi felfokozottságtól szenvedő embert.

- Sokat. Tudom, hogy nagyon fáj, de élned kell! Richárd is ezt akarná. – szóltam el magam. Megadta a kegyelemdöfést.

- Mit tudod te, hogy mit akar Richárd? Talán elmondta neked? – vádolt.

Igen. Elmondta. Tegnap bejött hozzám és azt mondta: – Vonakodva bár, de elmondtam. Teljes tehetetlenségemben nem tehettem mást.

- Dávid, holnap meg fogok halni. – közölte teljes hidegséggel.

- Dehogy fogsz. Mi lesz Lilivel, a...

- Neked kell vigyázni rá. – nem engedte, hogy végigmondjam.

- Nem, neked kell. Tudod, milyen „sikerem” van a nők terén.

- Nem azt mondtam, hogy vedd el, de ne hagyd soha egyedül. Én már hallom a harangokat. Holnap eltávozom erről a világról – mindketten tudtuk mit jelent ez.

A legjobbakat barátom. Vigyázni fogok Lilire. Megígérem.

- Lehetetlen – mintha UFO-t látott volna.

- Pedig így igaz – válaszoltam.

- Nekem mért nem szólt?

- Biztos meg akarta kímélni magát és téged attól, hogy veszekedjetelek.

- Ebben van valami – kezdett megszabadulni terhétől.

- Amúgy is győztünk, vagy nem? – próbáltam témát váltani. Nem sok sikerrel.

- Mi győztünk. Te itt maradtál, és nem csináltál semmit. Soha nem hitted igazán, hogy győzni fogunk.

- Vörösmarty a Csongor és Tündében a szerelmet nevezte meg az ember céljának. Én, mint barátod, azt mondom neked, hogy az ember célja az élni akarás, az élet minél jobb eltöltése. – Ez volt az utolsó mentsvár.

Te soha nem voltál szerelmes! – szavai a lelkemet ostromozták, de nem szeghettem meg Richárdnak tett ígéretemet. Szóval, ezt mondtam:

Lehet, talán nem is leszek, de hiszem, hogy Isten arra teremtett, hogy megvalósítsam a tervét. Ne légy Júlia. Add ide azt a fegyvert!

Nem – próbáltam elvenni tőle a pisztolyt, de nem akarta elengedni.

Az egyik pillanatban a fegyver elsült...

Gál Dávid 12.b

(A társadalomtudományi nap prózáíró versenyének tavalyi győztes novellája)

Az élet ára

Lili – szoltam egyetlen máig megszületett kis unokámnak, aki már 15 évet töltött el ebben a világban.

Igen, Dávid papa.

Szeretnék elmondani neked egy történetet.

Most nem érek rá, vár a net. Amúgy sincs kedvem a háborús történeteidet hallgatni, vagy azokat, melyek úgy kezdődnek, hogy: bezzeg, amikor még fiatal voltam, vagy azok a régi szép idők.

Hidd el, ez tetszeni fog. Két szerelmes történetét beszélem el neked.

Nagyapa, nem tudtam, hogy érző lény vagy.

Akkor mégis meghallgatod az elbeszélést?

Nem bánom, úgyis csak a facebookot nyomogatnám, mert nem találnék más elfoglaltságot magamnak. Bevallom őszintén, felcsigáztál.

A történet egy forradalom estéjén kezdődik...

Már megint csak a háború - vágott bele hirtelen.

Nem háború, forradalom. Tudnod kellene a különbséget, és ahogy a romantikusok mondanák: háború nélkül nincs szerelem. Szeretném végig, közbevágás nélkül felidézni emlékeimet...

Szóval igaz történet lesz?

Mondom bebeszólás nélkül.

Bocsi, megpróbálok türtőztetni magam. - A történetem alatt nem szolt egy szót sem. Még a történet végén sem. Mikor befejeztem, apró könnyecseppek jelentek meg a szemében. Ezek után teljesen más szemmel nézett rám.

Tehát este, jómagam és pár cimborám ünnepelni mentünk a forradalmat. Már akkor jó pár ilyen eseményt tudhattam magam mögött, de ez volt – akkor - a legszebb hatalomátvétel. Az este még nagyon fiatal volt, így hát leültünk a parkba’ egy padra, és beszélgettünk. Amikor József Attila *Nem, nem, soba* című versét szavaltam barátaimnak – persze nem sok figyelmet kaptam, mert egy ifjú hölgyekből álló csoport közeledt hozzánk. Szép teremtések voltak, meg kell hagyni. Amikor odaértek megkérdezték:

Nem csatlakozhatnánk-e e szép és művelt társasághoz?

Dehogynem – hangzott a válasz – nem szeretnénk, ha ilyen szép hölgyek ilyen későn férfi kíséret nélkül mászkálnának egyedül a nyílt utcán. – De ez csak ürügy volt, mert ki nem szeretne magának ilyen társaságot.

Szerény gyülekezetünk létszáma így a duplájára nőtte ki magát. Egész este ígyen mulattunk, vagy, ahogy manapság mondják szórakoztunk, amíg a templom harangja el nem ütötte az éjfélt. Ekkor már majd’ lera-gadt a szemünk. Csendben megegyeztünk, hogy holnap mikor és hol találkozzunk, ezután mindenki ment a saját dolgára. Richárd, Attila és még jó néhány fiú hazakísérték szívük választottját. Utólag reggeli viselkedésükből leszűrtem, hogy több lehetett, mint hazakísérés. Másnap ott találkoztunk, ahol megbeszéltük. Én érkeztem meg legelőször. – Ez más esetekben sem volt máshogy. - Utánam érkezett meg Lili és Richárd, majd az egyesült banda többi része. Lili és Richárd között valami egészen különös kapcsot véltem fölfe-dezni. Furamód’ fogták egymás kezét, és majd kicsattantak a boldogságtól.

Előtörtek újra a forradalmi eszmék, érzelmek, és kicsit feszülten vártuk, hogyan folytatódnak az események.

A későbbiekben megtudtuk, bekövetkezett, amitől kezdettől fogva tartottunk: ellenséges támadás közeleg. Aki élt és mozgott, fegyvert fogott, és vonult arra a helyszínre, ahová a csatát várták, remélték. A mi ösz-szeverbuválódott csapatunk is csatlakozott a szinte teljesen önkéntesekből álló „hadsereghez”. Kezdetben az ellenséges csapatok rendelkeztek előnnyel, azonban egyszer csak azon kaptuk magunkat, hogy az ellen-ség visszavonult. Ez volt első, azonban korántsem utolsó győzelmünk.

A legjobb múzeum

A múzeum belső udvara

Egy kicsiny város legszélén, még a 18. század végén, állt egy nagyon nagy becsben tartott Múzeum. A város minden lakója tisztelte, ez volt a város büszkesége. Nagyon titkos és rejtélyes dolgok történtek ott. De most, a 21. század elején egy eléggé elhanyagolt kis romos háznak számított csak a városka szélén. Csak egyetlen egy ember tudta, hogy milyen hihetetlen dolgok történtek falai között, a város Vén Öreg Bölcsé. Aki mindenről tudott. Még ő is a dédapjától tudta, akinek elmondta az ő dédapja, aki ott volt, látta az összes titok-zatos eseményt.

Ő is tagja volt valaha a Csapat-nak, akiket úgy hívtak, hogy: Titkos Felfe-dezők. A Bölcs csak maga tudta a titkot, nem mondta el senki másnak, hiszen meg sem akarták azokat a régi történeteket hall-gatni, úgy gondolták nem is igazak, csak biztosan ő találta ki. Így hát őrizte a szíve legmélyén a csodákat. Tőle mindig csak a matematikai dolgokat kérdeztek, tudniillik, mindenkől kiváló volt, de matekból volt a legjobb.

Nem látogatták gyakran meg, de azért voltak nála. Nagyon ritkán kérdezték a régi dolgokról, azonban a Múzeumról szó sem esett soha. Nem is tartotta rend-ben azt a „ régi semmirekellő építményt” senki sem. Az Öreg Bölcs ment ki időn-ként, de az utóbbi időkben már nem járt ki. A dereka nagyon fájts és a lába sem volt túl jó állapotban. Egy kedves lány járt hoz-zá és ápolta. Ez a lány sem nagyon kérde-zgett tőle. Az Öreg Bölcs azonban nagyon szerette volna valakinek elmondani ezeket a titokzatos, régi dolgokat, jó lett volna valakivel megosztani ezeket a jó és fantasz-tikus eseményeket. Már érezte, hogy lejárt az ideje, olyan hiányérzete volt, amit el sem lehetne mondani, hogy nem adhatja át a tudását senkinek és elvesznek mindörökre azok a régi események, történetek amiket ő tudott, de leginkább a múzeumhoz fűződő rejtelmes, igaz történetek.

Valahogyan megérezte, hogy a következő ember, aki be fog lépni az ajta-ján, egy jó szívű, érdeklődő ember lesz és megoszthatja vele a tudását. Csakhamar eljött a pillanat, kinyílt az ajtaja és belépett rajta egy kislány, meg egy kisfiú. Újjak vol-tak a városban, az Öreg Bölcs sosem látta őket. Valami volt a szemükben, ami senki máséban eddig nem, egy furcsa csillogás, ismerős fény.

Amint megszólalt az egyik gyerek tudta, hogy ők azok.

- Elnézést, bocsánat, Ön az Öreg Bölcs,

ugye?- olyan erőteljes hangon szólalt meg a kislány, amit soha nem fog elfelejteni az Öreg.

Egy talpraesett lány állt előtte hosszú barna haja kontyba volt rakva és a türkizkék szeme úgy csillogott, mint a gyé-mánt. Mellette egy világosbarna hajú fiú állt, ugyanúgy türkizkék szemmel, ami szik-rákat szórt.

Ezek testvérek - gondolta az Öreg - és nem tudott megszólani. Életében sem gon-dolta volna, hogy még a Történet őrzőivel is találkozni fog.
- Kérem, válaszolna?- kérdezte újra a lány.
- Elnézést kérek, hölgyem, én vagyok, igen - mondta kissé izgatott hangon a Vén.
- Újjak vagyunk itt, az osztálytársaink azt mondták, hogy Ön mindent tud, és főleg szereti a múzeumokat, a segítségét szeret-nénk kérni.

Ettől a hihetetlen mondattól a Bölcsnek pezsegni kezdett a vére, majd kiugrott a szíve a helyéről.

- Nem hiszem el, ez nem lehet- motyogta magánkivül az Öreg.

- Mít tetszik mondani? – kérdezte a kis-lány.

- Kedveskéim, már hogyan segítenék, nagyon régóta vártam rátok, nem hittem volna, hogy nekem jut a megtiszteltetés, hogy elindítsalak titeket utatokon- válaszolt majdnem sírva az Öreg.

- Kérem miről beszél, biztosan összeté-vestt valakivel mi, mi nem...- mondta meglepődve a fiú.

- De, ti, ti vagytok, érzem- mondta átszel-lemülve a Vén - Nektek kell végigmenni a kapukon és végül...

- Elnézést nem értem - szolt ismét a lány - Tudna segíteni? Azt mondták az iskolában, hogy ön tudna segíteni a fogalmazásunk megírásában a múzeumról.

- Sokat tudnék nektek mondani, de inkább menjetek el a város végi múzeumba. Rejté-lyes lesz, titokzatos, izgalmas. Menjetek el. A gyerekek hiába kérdezték, többet nem szolt az Öreg Bölcs, csak kérlelte őket, hogy menjenek a múzeumba. Megfogadták a tanácsát.

A múzeum ajtaján lakat lógott. Látszott, hogy évek óta senki sem járt itt. A fiú kíváncsi volt mi lehet benn és az ajtót fel tudta feszíteni úgy, hogy a lakat rajta maradt és becsusszant a résen. A kis-lány követte.

Egy nagy teremben álltak, amiből több folyosó nyílt. A félhomályt egyre job-ban megszokta a szemük. Sok embert áb-rázoló festményt láttak, szobrokat, kitö-mött állatokat. Hátborzongató volt a lát-vány, por, pókháló mindenhol. A terem

közepén a plafonról lelógott egy kótábla, amire ez volt írva: Ember ha továbbmész fontolt meg minden lépésedet vagy még most fordulj vissza!

Nem mozdultak.

- Szonja? - szolt a fiú.

Összenéztek és látták egymás szemében a választ. Elindultak. A teremből öt folyosó nyílt, a végén mindegyik egy vasajtóval zárult. Az első ajtóra cikornyás betűkkel ez volt írva: Őskor. Kinyitották és beléptek. Élethűnek látszódó ősember alak állt előt-tük. Egy villanás és egy szellem jelent meg. Hátraestek ijedtükbén. Az ősember barát-ságosan megszólította őket:

- Morglid vagytok. Üdv Szonja, Vázsony. El sem tudom mondani hány évezrede várok rátok.

- Honnan tudja a nevünket? - szolt a fiú.
- Hát nem mondta el a Vén Bölcs, hát semmit sem mondott, hogy én...- Elhall-gatott és pillanatnyi szünet után folytatta. - Samu vagytok az ősszellem. Ti vagytok a megmentők, már több tízezer éve várunk benneteket. Ebben a múzeumban van az egész történelem, rajtatok múlik mi fog történni.

Őt bűvös kérdés, öt kor, öt szo-ba, öt kulcs. Minden szobában lesz egy szellem, aki segíteni fog. Vigyázatok, van egy kék vibráló szellem, Zingu, aki bárhol, bármikor megjelenhet és azon mesterke-dik, hogy kudarcot valljatok! Ha megsze-reztétek az öt kulcsot, végül egy átjáróba juttok, ami elvezet egy kis szobába, ahol egy fekete kő lesz, amiben meg van írva a történelem. Felszabadíthatjátok az egész történelmet és a múzeumot, ha behelyezi-tek az öt kulcsot a kőbe. Ez az első állo-más, az őskorban vagytok. Már mindent tudtok, menjetek! Remélem sokat tudtok a történelemről.

A meglepetéstől még magukhoz sem tértek a gyerekek és Samu szelleme eltűnt.

- Mí történt? Mít kell csinálnunk?- kérdezte bizonytalanul Vázsony.

Szonja válaszolni készült, de a padlóra mutatott, ahol hirtelen írás jelent meg: Épen maradt őskoponya. Alig olvasták el már el is illant az írás.

- Mí ez Szonja? Őskoponya?- hitetlenke-dett Vázsony.

A múzeum belső udvara

A múzeum belső udvara

(folytatás a másik oldalon)

A múzeum belső udvara

A múzeum belső udvara

A múzeum belső udvara

A múzeum belső udvara

A múzeum belső udvara

2016. március

A múzeum belső udvara

A múzeum belső udvara

A múzeum belső udvara

A múzeum belső udvara

A múzeum belső udvara

A múzeum belső udvara

A múzeum belső udvara

- Én sem éretem, de keresnünk kell egy koponyát - mondta határozottan a kislány. Kinek maradt meg legrégebből a koponyája?

- Lucynak - vágta rá gondolkodás nélkül a fiú.

- Így igaz. Keressük meg.

Néhány perc keresgélés után megtalálták a csontokat és a koponyát, egy poros, Lucy feliratú faládjában. Egyszerre nyúltak a kulcs után, ami tényleg a koponyában volt. Amint hozzáértek, mintha felkapta volna őket egy ismeretlen erő és a bejáratnál lévő terembe dobta le a gyerekeket.

- Itt a kulcs. Jöhet a második szoba - szólt nevetve a fiú.

A második szoba cikornyás betűi az ókort jelölték. Beléptek. Caesar szelleme állt előttük.

- Nincs sok időnk. Nem tudunk sokat beszélgetni, mert....- befejezni már nem tudta a szellem, egy félelmetes kacagás félbeszakította.

Zingu volt az. A két szellem hadakozni kezdett. Caesar szelleme odakiáltott a gyerekekhez:

- Mi volt az utolsó mondatom?

Vázsonynak vágott az esze és rávágta:

- Te is fiam, Brutus!

Semmi nem történt. Tovább folyt az viadal.

- Latinull!- üvöltötte Caesar szelleme.

- Et tu mi fili, Brute!- kiáltotta Szonja.

Abban a pillanatban, ahogy kimondta a két szellem eltűnt és egy kulcs csörrent a padlón. Megfogták, s ismét a nagyteremben találták magukat.

A harmadik ajtón Középkor felirat állt. Amint beléptek egy hajón találták magukat. Kolumbusz Kristóf szelleme szólt hozzájuk:

- A harmadik kulcs a vezérhajómon van, egy pergamenbe tekerve a székem karfájának az üregében. Első utam három hajója most süllyed el. Időtök csak egyen van keresni, fontoljátok meg a döntést.

- A Santa Marián - mondták egyszerre a gyerekek, de a szellem már eltűnt. Rohantak le a süllyedő hajó gyomrába.

Egy hatalmas faragott faszék állt a kapitány szobájában az asztala mellett. A karfában meglelték a kulcsot és ismét egy pillanat alatt a nagy terembe suhantak.

A negyedik ajtó az újkoré volt. Petőfi szelleme fogadta őket:

- Mondjátok ki hangosan a Nemzeti Dal első sorát, ahogy eredetileg hangzott, aztán fussatok fel a múzeum lépcsőjén. Most mennem kell, mert jön Zingu, az osztrákok bérence. Elcsalom, ti meg siessetek!

- Talpra magya....- kezdte Vázsony, de Szonja félbeszakította:

- Rajta magyar, hí a hazá! Így hangzott eredetileg.

Abban a pillanatban megjelentek a múzeum lépcsői a lábuk előtt. Felszaladtak rajta. A legfelső lépcsőn két lábnyomot találtak.. Az egyikben a Nemzeti Dal megsárgult papírosa, a másikban kulcs. Elolvasták a verset, aztán fogták a kulcsot és a terembe repültek.

Az ötödik ajtó a modern kor. Belépve nagyapjuk szellemét látták:

- Végtelenül örülök, hogy ideértetek. Nem tudjátok, de az Öreg Bölcs az életét szentelte a múzeumnak. Ő a testvérem. Nem mondhattam el. A múzeumot a mi ükapáink alapították és évszázadokon át a családunk őrizte. Ti vagytok minden reménységünk - egy pillanatra elhallgatott. - Ebben a szobában kell a legfontosabb döntést meghoznotok. A kulcs édesapátok, a fiam íróasztalkulcsa. Ebben vannak a múzeum megmentésére a tervek. Ha vállaltjátok, hogy továbbviszitek és mindentől megvédték a múzeumot, akkor megmenekül, ha mást szeretnétek a jövőben, forduljatok vissza! - és a szellem köddé vált.

Ma egy modern épület áll a város szélén. Az épületen belül pedig egy több mint kétszáz éves öreg, de rendben tartott múzeum, ami bemutatja minden érdeklődőnek a régi időket, titokzatosan, izgalmasan helyszíneket, tárgyakat. Régi írásokat lehet olvasni, pénzerméket kézben tartani, ruhákat felpróbálni... Érdemes elmenni. A látogató a múzeum falában, a bejárat egyik oldalán, egy fekete kőben öt kulcsot is láthat. A másik oldalon pedig egy írás a múzeumról, egy dolgozat, amit egy Szonja nevű lány írt...

Nemes Tekla Luca 6.g

(számos országos meseíró pályázat nyertese)

Szeress,
Mint szelet a nyárban
Dolgozz,
Mint vízcsepp az árban
Élvezz,
Mint nevetést a sírásban
Élj,
Mint szó az írásban
Légy szabad, akár a madár,
és ha rájössz, hol vagy önmagad,
hazád lesz az, s hazád az marad.

Mag Liza 8.g

Tenger felett

Varázslatos tenger mellett sétál egy pár,
Tovább sétáltak, de senki nem látja már...
A tenger felett a naplemente csodálatosan virít,
A pár pedig megilletődve felfelé tekint.

A tenger felett már a Hold is felkelt,
De a pár még mindig nem hagyta el a tengert...
Pedig tudják, hogy lassan indulni kéne,
Mert fel fog kelni a Nap és a Holdnak is vége.

Csollák Nikolett 9.a

Húsvét

A Belvárosi Nagytemplomban minden pénteken keresztutat járnak 17.15-től.

Március 4-én az iskolánk tanulói és a szülők vesznek részt a szertartáson.

Ligeti ősz

Együtt a ligeti padon csendben,
Oly szép fülünknek a sárgarigó,
Válladra borulva hallgatni
Volna nekem igazán jó.

Egyikőnk se szól, pissen, csak ülünk,
Így jár el felettünk a boldog nyár,
S az öreg padon mellénk repül
A sok sárguló levélpár.
Te se szólsz, én se szólok, hallgatunk.
Csak a sárgarigó dalol folyton,
S mielőtt izzón fellángolna,
Szívem paraszát elfojtom.

Ma azonban nem jöttél ide el,
S a rigó hangja messze nem csodás,
Csak egy keserves gyászinduló,
Vagy mint halotti áldomás.

Többé nem láttalak ezután, eltűntél,
A régi pad oly üres nélküled,
Hiányzik, hogy kezed lesöpri
Róla az ősz leveleket.

A sárgarigó dala csak sírás,
Keserv vergődése a madárnak,
Mít a füleim nem bírnak már,
S nem állják átkát dalának.

Neked

Írnék egy dalt neked

Csak azért, hogy jobb kedved legyen

Nézném, ahogy a zenekar eljártssa neked

Csak azért, mert szeretem látni, ahogy felragyog szemed

Ezer mérföldet szaladnék érted

Csak azért, hogy neked szebb legyen az élet.

Szaladnék, csak hogy ott legyek, ahol te vagy.

Csak azért, hogy lássam, amikor a mosoly az arcodra fagy.

Neked adnám az egész világot,

Néked szednék minden virágot,

Neked adnám minden figyelmet

Így aki rám figyel, az rád is figyelhet

Szűcs Noémi

Múlt idő

Volt, amikor fájt.

De mi fájt?

Fájt...,

hogy ilyen vagyok.

Fájt, hogy mások milyenek.

Nem gondoltam arra,

nem kell ilyennek lennem.

Semmilyennek kell lennem.

Nincs olyan, ilyen.

Csak én vagyok.

Ez az Én,

és senki nem mondhatja:

nem vagyok Én.

Amíg nyugodt vagyok.

Amíg boldog vagyok.

Mindenki Én.

Senki sem ők.

Mindenki más.

És senki sem más .

Mayer Zsófia 9.a

Utóirat

Számomra Lilla vagy.

Avagy egy csalfa, vak remény talán...

Magam is becstelen lettem, világtalan talány.

Nekem Léda, egy ízben Csinszka vagy.

Egyszerre két különböző és szüntelen világ.

Végül magam lettem megosztott, skizofrén virág.

Részemre Sophie vagy.

Felbecsülhetetlen minden lélegzetvételed.

Nélküled porba hullna számottevő érdemem.

Számomra Earnshawként, Heathcliffként ragyogsz.

Felőlől minden egyes nem létező szeszélyed.

Végül én lettem, kit a téboly hatalmába kerített.

Nékem Tatjana vagy.

Kitől a félsz könnyedén szakít el.

Beletörődvén a sors vonz, s idővel taszít el.

Júliaként fénylesz, bármilyen hideg is a tűz.

Így ismervén kijátszhatnánk a végzetserű véget,

Ellenben ha kell, fölhajtom a mérget, nem kell kérned.

Szíveknek gyöngyháza ki is lenne más?

Iluskája vagy te tulajdon lelkemnek.

Vitéznél boldogabb nincs, nem volt, s nem is lesz.

Kazehaya szíved.

Önmagad adod, elvész kétségem.

Mindez olyan egyszerű, akárcsak az érzésem.

Vitathatatlan:

Camoena sem élhetne tarkább képzetel...

Ők mind egybevéve sem érnek fel lényeddel.

Falusi Adrienn 10.a